

Ole Espersen (S):

Jeg læste i en avis til morgen – det var Politiken – et kortfattet referat af det, der foregik her i salen i går. Der står følgende, som jeg synes det er vigtigt at gøre Tinget opmærksom på her ved starten af debatten:

»F.eks. mener oppositionen,« – det må jo være SF og Det Radikale Venstre i denne sag – »at en flygning, som er på flugt, fordi han nægter militærtjeneste i sit land, kan sendes tilbage, selv om det betyder, at han bliver dødsdømt.«

Jeg ved godt, at hr. Bernhard Baunsgaard fra Det Radikale Venstre sagde, at sådan ville det jo blive. Jeg må indrømme, at jeg ikke tog afstand fra det, for jeg syntes ikke, det var værdigt at debattere på det grundlag.

Hr. Bernhard Baunsgaard ved udmærket godt, at selv forbrydere sendes ikke tilbage fra Danmark, hvis der er risiko for dødsstraf. Derfor synes jeg, det er yderst beklageligt, at der i en sag af den vigtighed, som bør præge den, skal fremføres argumenter af denne karakter.

Vi kan ikke fra min gruppes side støtte de ændringsforslag, Det Radikale Venstre stiller, og jeg skal sige ganske kort hvorfor.

Den samtale, man ønsker ved grænsen, kan have en bestemt funktion, som jeg skal vende tilbage til, men den kan ikke have den funktion at afgøre, om afvisning skal ske eller ikke ske, for det skal nu ske på grundlag af generelle kriterier, der vedrører personens nationalitet og det land, hvortil tilbagesendelse skal ske.

At bede Dansk Flygtningehjælp udtale sig om, hvorvidt Sverige eller Norge eller Tyskland er et sikkert land, har ikke noget formål. Men en samtale kunne jo godt have andre formål. Det er da klart, at enhver person, der rejser fra det land, hvor han måske har indgivet en ansøgning om asyl, til et andet for at søge asyl dér, er i en presset situation, er i en menneskeligt måske ulykkelig situation. Derfor kunne det godt være fornuftigt, hvis der var mulighed for i lufthavnen, ved grænsen, ved færgernes ankomst osv. at henvende sig til en repræsentant for en humanitær organisation af den grund, jeg nævnte.

Det skal ikke være et led i grænsekontrollen, men det skal naturligvis være et led i vores bestræbelser for at behandle folk så godt som muligt. Det skal ikke være noget,

der betyder, at formålet med loven formindskes eller helt tabes. Den adgang, Det Radikale Venstre foreslår, ville betyde, at vi så ikke kunne opnå det, man ønsker, nemlig at de personer, der kommer fra sikre lande, må blive dér og søge derfra.

Det er baggrunden for, at vi af menneskelige grunde har sympati for tanken, men den kan ikke realiseres, således som det nævnes her. Hvis humanitære organisationer og administrationen kan samarbejde om at yde en støtte, uden at loven derved mister sit formål, vil det være rimeligt. Men lad os lade være med, synes jeg, at bede organisationer tage en samtale om noget, der alligevel ikke ligger inden for disse organisationers mulighed for at påvirke i den konkrete sag.

Derimod er det meget vigtigt, og det er jo også fremhævet under behandlingen i retsudvalget, at Dansk Flygtningehjælp og Det Internationale Røde Kors løbende høres om, hvilke lande der er sikre lande, og hvilke lande der ikke er sikre lande. Naturligvis vil disse organisationer og andre organisationer på egen hånd også kunne rette henvendelse til Direktoratet for Udlændinge og til Justitsministeriet og gøre opmærksom på, hvornår der foreligger en situation, der måske bør medføre en ændret vurdering af et land, som man tidligere har anset for sikkert. Et sådant samarbejde bør naturligvis realiseres, og dér får disse organisationer fortsat den væsentlige rolle, de har i dag.

Når vi ikke kan acceptere en ændring af § 48, skyldes det det, vi diskuterede i går.

Tillægsbetænkningen er lidt vanskelig at forstå, fordi det siges, at da det nu fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, side 8, venstre spalte, at afvisning skal kunne ske, hvor en asylansøger indrejser til Danmark fra et land, hvor den pågældende befinder sig i en faktisk tryghedssituation, kan mindretallet støtte udformningen af § 7, stk. 2. Jeg ved ikke, om der er en misforståelse dér, men det, der står på side 8, venstre spalte, vedrører altså afvisningssituationen i § 48 og ikke § 7-situationen. Men det er ligegyldigt.

Afgørende for os er, at Danmark er det eneste land, der giver de facto-flygtninge et juridisk krav på at være her i landet. Hvis vi vil stille som et krav vedrørende folk, der kommer her og ønsker at få en asylansøgning behandlet her, at de ikke må afvises til et land, der ikke har den samme situation